19/05/2021

Η Γενοκτονία των Ποντίων

/ Ιστορία - Εθνικά Θέματα

Η Γενοκτονία των Ποντίων (1916-1923) με περισσότερους από 353000 νεκρούς αποτελεί τη δεύτερη μεγάλη Γενοκτονία του αιώνα μας. Η διεθνής Κοινότητα αναγνώρισε άμεσα ή έμμεσα τις άλλες δύο Γενοκτονίες του αιώνα μας, των Εβραίων και Αρμενίων.

Η 19η Μαΐου αποτελεί την ημέρα που ξεκίνησε η δεύτερη φάση της Ποντιακής Γενοκτονίας.

Γενοκτονία Ποντιακού Ελληνισμού

Η Γενοκτονία των Ποντίων έχει τις ίδιες ποσοτικές και ηθικές αναλογίες με αυτές των Εβραίων και των Αρμενίων. Δυστυχώς όμως είναι λησμονημένη από τους εθνικούς και διεθνείς οργανισμούς.

Ο Ποντιακός Ελληνισμός, από την πτώση της αυτοκρατορίας της Τραπεζούντας (1461) γνώρισε συνεχείς διωγμούς. Γνώρισε σφαγές – ξεριζωμούς και προσπάθειες για το βίαιο εξισλαμισμό και εκτουρκισμό του. Με αποκορύφωμα τη συστηματική και μεθοδευμένη εξόντωση – Γενοκτονία του αιώνα μας. Η συστηματική εξόντωση των Ποντίων, όπως και των γειτόνων τους Αρμενίων, υπήρξε προσχεδιασμένο έγκλημα.

Η απόφαση για την εξόντωσή τους πάρθηκε από τους Νεότουρκους το 1911, εφαρμόστηκε κατά τη διάρκεια του Α’ παγκοσμίου πολέμου και ολοκληρώθηκε από το Μουσταφά Κεμάλ (1919-1923)

Οι Τούρκοι χωρίς προσχήματα πια περνούν στην επίθεση. Από κάθε γωνιά του Πόντου και της Μικράς Ασίας έρχονται καταγγελίες. Στις 30 Μαΐου 1911 ο μητροπολίτης Αμασείας Γερμανός Καραβαγγέλης καταγγέλλει στο Οικουμενικό

Πατριαρχείο και στο υπουργείο Εξωτερικών της Ελλάδας τις βαρβαρότητες οργάνων της τουρκικής κυβέρνησης στην περιοχή του.

Οι Νεότουρκοι κηρύττουν οικονομικό πόλεμο σε καθετί Ελληνικό. Απαγορεύουν τα Ελληνικά προϊόντα και δεν επιτρέπουν στα Ελληνικά πλοία να αγκυροβολούν σε Τουρκικά λιμάνια. Αυτό το εμπορικό μποϊκοτάζ πραγματοποιείται σ' ολόκληρη την Τουρκία και φυσικά και στον Πόντο. Η μισαλλόδοξη και αντιχριστιανική πολιτική των Νεότουρκων οδηγεί στους βαλκανικούς πολέμους. Με ενωμένες τις Χριστιανικές χώρες της Βαλκανικής εναντίον της Οθωμανικής αυτοκρατορίας.

Διωγμοί

Κατά τη διάρκεια του πολέμου οι διωγμοί αυξήθηκαν. Στην Τραπεζούντα, οι Τουρκικές εφημερίδες παρακινούσαν τους αναγνώστες ν' αρχίσουν τους διωγμούς και τις σφαγές. Οι σποραδικές δολοφονίες αρχίζουν να αυξάνονται. Χωρικοί που πήγαιναν να δουλέψουν στα χωράφια τους βρίσκονταν καθημερινά δολοφονημένοι. Οργανωμένες Τουρκικές συμμορίες, κατά τη διάρκεια της νύχτας, λεηλατούσαν πόλεις και χωριά.

Οι διωγμοί εκδηλώθηκαν αρχικά με τη μορφή σποραδικών κρουσμάτων βίας, καταστροφών, απελάσεων και εκτοπισμών…

Φαίνονταν σαν να προέρχονταν από ανεύθυνα κυρίως στοιχεία. Πολύ γρήγορα, όμως, έγιναν πιο συστηματικοί, πιο οργανωμένοι και εκτεταμένοι και στρέφονταν τόσο κατά των Ελλήνων όσο και κατά των Αρμενίων. Εμπνευστής και εγκέφαλος αυτής της επιχείρησης γενοκτονίας ήταν ο Μεχμέτ Ταλαάτ, υπουργός των Εσωτερικών της Οθωμανικής αυτοκρατορίας. Με δικές του εντολές, που καλούσαν τις αρχές να μη δείχνουν κανένα έλεος και για τους Χριστιανούς, εξαπολύθηκαν οι διωγμοί κατά των «ανεπιθύμητων» εθνοτήτων σε μια τεράστια έκταση.

Οι εντολές αυτές δόθηκαν με τη μορφή απορρήτων τηλεγραφημάτων προς όλους τους πολιτικούς και στρατιωτικούς διοικητές των διαφόρων νομών. Έπειτα από μια σύσκεψη που είχε ο Ταλαάτ στις 8 Μαΐου του 1914 με τους συνεργάτες του, Εμβέρ, Τζεμάλ, Νουρεντίν και άλλους ηγέτες των Νεότουρκων.

Τάγματα εργασίας

Τους Χριστιανούς στρατιώτες τους έστειλαν στα τάγματα εργασίας, τα γνωστά «Αμελέ Ταπουρού». Για να σπάνε πέτρες, να ανοίγουν δρόμους στα βουνά, κάτω από οποιεσδήποτε καιρικές συνθήκες, βροχές, χιόνια κλπ. Τόσο άθλιες ήταν οι συνθήκες της ζωής τους, τόσο λίγη η τροφή και τόση η κακομεταχείρισή τους, ώστε ελάχιστοι απ' αυτούς επέζησαν. Τα «Αμελέ Ταπουρού» ήταν στην

πραγματικότητα τάγματα εξόντωσης των στρατευμένων Χριστιανών.

Εδέβαμε τη κόλασης τα βάσανα. Κάθαν ημέραν βάσανα, κάθαν ημέραν πόνεα και πολλά λείμψανα…

Πολλοί, που δεν μπορούσαν να αντέξουν τις θανάσιμες κακουχίες, την εξοντωτική δουλειά και την κακή διατροφή, δραπέτευαν και γύριζαν στις εστίες τους. Οι στρατιωτικές αρχές πληροφορούσαν τις αρχές του τόπου προέλευσης των λιποταχτών για να τους συλλάβουν. Έτσι, πριν φτάσουν οι Έλληνες στα σπίτια τους, τα αποσπάσματα των χωροφυλάκων έτρεχαν στα χωριά και πίεζαν τους γονείς των λιποταχτών να παραδώσουν τα παιδιά τους. Με την ευκαιρία, έκαναν έρευνες, άρπαζαν πράγματα, ατίμαζαν γυναίκες και έκαιγαν σπίτια.

Η θέση της Γερμανίας

Η Γερμανία, στην προσπάθειά της να πετύχει τους στόχους της στο νευραλγικό τομέα της Μικρασίας και της Μέσης Ανατολής, δεν δίστασε να θυσιάσει τους Χριστιανικούς λαούς της Ανατολής στο βωμό του παντουρκισμού. Σε κάποιο βαθμό ήταν συνυπεύθυνη για τις Γενοκτονίες των Ελλήνων και των Αρμενίων.

Εξάλλου, αυτός που εισηγήθηκε στους Τούρκους την απομάκρυνση των Ελλήνων από τα παράλια, δήθεν για στρατιωτικούς λόγους, χαρακτηρίζοντάς τους πράκτορες της Αντάντ, ήταν ο Γερμανός αρχιστράτηγος LimanvonSanders. Ο οποίος πήρε συν τοις άλλοις τον τίτλο του πασά. Επίσης, με τη συγκατάθεση της Γερμανίας οι Τούρκοι έστειλαν τους Χριστιανούς που στρατολόγησαν, στα τάγματα εργασίας.

Στον Πόντο και ενώ οι διωγμοί πήραν τραγικές προεκτάσεις, πολλοί Γερμανοί βλέποντας τα εγκλήματα, άρχισαν να διαφωνούν με την πολιτική της χώρας τους.

19 Μαΐου 1919 – Ο νέος άγριος διωγμός

Στις 19 Μαΐου 1919, αρχίζει η δεύτερη και σκληρότερη φάση της Ποντιακής Γενοκτονίας. Ο νέος άγριος διωγμός κατά των Ελλήνων από το κεμαλικό καθεστώς, ήταν πολύ πιο άγριος κι απάνθρωπος από τους προηγούμενους.

Εκείνος ο διωγμός υπήρξε η χαριστική βολή για τον Ποντιακό Ελληνισμό.

Ο Μουσταφά Κεμάλ αποβιβάζεται στη Σαμψούντα ως απεσταλμένος της οθωμανικής κυβερνήσεως, με την ιδιότητα του επιθεωρητή της «Παραινετικής Επιτροπής». Ο Κεμάλ ανέλαβε να αποκαταστήσει την τάξη στην περιοχή του Πόντου, όπου κατά την αναφορά του Άγγλου φρούραρχου στη Σαμψούντα, τα Ελληνικά χωριά δέχονταν συνεχώς επιθέσεις από τις Τουρκικές συμμορίες.

Άρχισε, όμως, από τη Σαμψούντα ένα εγκληματικό έργο, αντίθετο με την αποστολή του. Με τη βοήθεια μελών του νεοτουρκικού κομιτάτου συγκροτεί μυστική οργάνωση, τη Mutafai Milliye, κηρύσσει το μίσος εναντίον των Ελλήνων και σχεδιάζει την ολοκλήρωση της εξόντωσης του Ποντιακού ελληνισμού, που ξεκίνησαν οι προκάτοχοί του Νεότουρκοι, το 1916. Αυτό που δεν πέτυχε το σουλτανικό καθεστώς στους 5 αιώνες της τυραννικής διοίκησής του, να εξοντώσει δηλαδή τον Ελληνισμό του Πόντου και της Ιωνίας, το πέτυχε μέσα σε λίγα χρόνια, με τους τσέτες του, ο Κεμάλ.

Σκοπός των Τούρκων ήταν, με τους εκτοπισμούς, τις πυρπολήσεις χωριών, τις λεηλασίες, να επιτύχουν την αλλοίωση του εθνολογικού χαρακτήρα των Ελληνικών περιοχών και να καταφέρουν ευκολότερα των εκτουρκισμό εκείνων που θα απέμεναν.

Το Ποντιακό αντάρτικο

Το Ποντιακό Αντάρτικο, που είχε το χαρακτήρα της εθνικής αντίστασης, έδρασε κυρίως στο Δυτικό Πόντο. Ενώ στον Ανατολικό Πόντο είναι γνωστό το περήφανο αντάρτικο της Σάντας.

Τα θύματα της Γενοκτονίας θα ήταν πολύ περισσότερα, αν δεν υπήρχε το επικό και ακατάβλητο Ποντιακό αντάρτικο. Στις περιοχές όμως που οι Πόντιοι αντάρτες δεν μπορούσαν να δράσουν, ο Τούρκοι ανενόχλητοι συνέχιζαν το καταστροφικό τους έργο.

Το μαρτύριο του Ποντιακού λαού

Κανείς Πόντιος δεν απέμεινε στην ιστορική του πατρίδα, εκτός από αυτούς που βίαια εκτουρκίστηκαν και εξισλαμίστηκαν. Άπειρες είναι οι εκθέσεις στα αρχεία των υπουργείων

Εξωτερικών για το μαρτύριο του Ποντιακού λαού…

Περισσότεροι από 353000 Πόντιοι βρήκαν μαρτυρικό θάνατο από τους Νεότουρκους και τους Κεμαλικούς.

Τα βουνά και οι χαράδρες του Πόντου γέμισαν από τα πτώματα των αθώων θυμάτων της Τουρκικής θηριωδίας. Τον επίλογο της τραγικής Ποντιακής Γενοκτονίας αποτελεί ο βίαιος ξεριζωμός των επιζώντων.

Με τη συνθήκη της ανταλλαγής των πληθυσμών (Συνθήκη της Λοζάνης 1923) έρχονται στην Ελλάδα και τα τελευταία ζωντανά υπολείμματα. Οι πρόσφυγες μεταφέρονταν με Τουρκικά πλοία και με την επίβλεψη των συμμαχικών δυνάμεων στην Κωνσταντινούπολη. Περιθάλποντα από τον εκεί Ελληνικό Ερυθρό Σταυρό στους στρατώνες Σελιμιέ και από εκεί, επιβιβάζονταν σε Ελληνικά πλοία με προορισμό την Ελλάδα.

Οι συνθήκες μεταφοράς στην Κωνσταντινούπολη ήταν άθλιες και συχνά εκβιαστικές, η δε κατάσταση στους Τούρκικους στρατώνες ήταν τραγική, καθώς οι ταλαιπωρημένοι πρόσφυγες στοιβάζονταν κατά χιλιάδες χωρίς νερό και με τις αρρώστιες, κυρίως τον τύφο, να τους θερίζουν κυριολεκτικά.

Οι Έλληνες πρόσφυγες που ήλθαν από τον Πόντο στην Ελλάδα, ανέρχονται, κατά τους υπολογισμούς της Επιτροπής Ποντιακών Μελετών, σε 325.000 έως 400.000 άτομα…

Το Ελλαδικό κράτος

Πολιτικά συμφέροντα και σκοπιμότητες έριξαν στη λήθη, μετά τον ξεριζωμό, την υπόθεση της μεγάλης Γενοκτονίας των Ποντίων. Οποιαδήποτε αναφορά στο Ποντιακό ζήτημα συνειδητά αποφεύχθηκε από το εξαρτημένο Ελλαδικό κράτος που δεν ήθελε να διαταράξει το Νατοϊκό δόγμα της ακεραιότητας της Τουρκίας.

Στις 24 Φεβρουαρίου 1994 ψηφίστηκε από τη Βουλή των Ελλήνων η ανακήρυξη της 19ης Μαΐου ως «Ημέρα Μνήμης για τη Γενοκτονία των Ελλήνων στο Μικρασιατικό Πόντο». Ημέρα που στην Τουρκία αποτελεί εθνική γιορτή της Τουρκικής νεολαίας!

Η 19η Μαΐου αποτελεί την ημέρα που ο Μουσταφά Κεμάλ αποβιβάστηκε στην Σαμψούντα και ξεκίνησε η δεύτερη φάση της Ποντιακής Γενοκτονίας

Η διεκδίκηση του αιτήματος της διεθνούς αναγνώρισης της Ποντιακής Γενοκτονίας πρέπει να συνεχιστεί και να ενταθεί, ώστε να υπάρξει τουλάχιστον η

ηθική δικαίωση των Ποντίων. Με την διεθνή αποκάλυψη των τραγικών και εγκληματικών γεγονότων που συνέβησαν σε βάρος του Ποντιακού Ελληνισμού.

Πηγή: lelevose.gr